

Győri Ítéltábla
Gf.IV.20.012/2019/10.szám

A Győri Ítéltábla a Dr. Varga István Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a dr. Ákos Elek ügyvéd által képviselt **alperes** ellen társasági határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2018. november 26. napján kelt 22.G.40.056/2018/15. számú ítélete ellen az alperes által 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint **Település1** Város Önkormányzata, I.rendű felperes neve, **Település2** Község Önkormányzata és **Település3** Község Önkormányzata 2008. február 19. napján fejlesztési megállapodást kötöttek egymással, amelynek keretében **Település1** Város Önkormányzata, mint projektgazda a pályázatának benyújtásával részt vettek a helyi egészségügyi ellátás hatékony, magas színvonalon történő biztosítása érdekében az **Település1** Egészségügyi Központ közös fenntartású alapszintű járóbeteg szakellátási központ fejlesztésére irányuló, a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség által kiírt TIOP 2.1.2/07/1. jelű „Kistérségi járóbeteg-szakellátó központok kialakításai és fejlesztése” elnevezésű pályázaton. Az együttműködési szerződésben többek között azt is rögzítették, hogy a létrehozandó **Település1** Egészségügyi Központ fenntartására és működtetésére a szerződő felek a tagok 100%-os tulajdonában álló nonprofit gazdasági társaságot alapítanak. A szerződés 11. pontjában a költségek viselése, teljesítésének feltételei körében úgy rendelkeztek a 11.1. alpont alatt, hogy „A tagok kötelezettséget vállalnak arra, hogy a Projekt eredményeinek fenntartásához és működtetéséhez a lakosság számuk arányában hozzájárulnak, legalább a fenntartási időszak (a támogatási szerződés megkötésétől számított öt év) végéig.”. A működtetésről rendelkező 13. pont 13.1. alpontja szerint „A tagok vállalják a Projekt megvalósításával létrejövő új létesítmény (**Település1** Egészségügyi Központ) fenntartását, üzemeltetését és működtetését a támogatási szerződésben meghatározott fenntartási időszak végéig, de legalább 5 (öt) évig.”. Az együttműködési szerződés 10.2. pontjában a szerződő felek rögzítették, hogy a fejlesztési megállapodás képezi az alapját a támogatás elnyerése esetén alapítandó nonprofit gazdasági társaság társasági szerződésének azzal, hogy az jogi kötőerejét tekintve a felek egybehangzó szerződési akarata szerint az előszerződés anyagi jogi következményeit hordozza, azaz a társasági szerződés a fejlesztési megállapodásban részletezett tartalmú létrehozását tekintve a feleket kölcsönös szerződéskötési kötelezettség terheli, ezért a nonprofit gazdasági társaság cégjegyzékbe történő bejegyzését követően a társasági szerződésben nem szabályozott kérdésekre nézve a felek közötti fejlesztési megállapodás rendelkezései az irányadóak.

A sikeres pályázást követően az NFÜ támogatást ítélte meg a projektre, ennek keretében létrejött az NFÜ és a pályázó **Település1** Város Önkormányzata között a 2008. november 11. napján kelt támogatási szerződés (F/3.). A támogatási szerződés 2.3. pontja értelmében annak elválaszthatatlan részét képezi az általános szerződési feltételek (ÁSZF) (támogatási szerződés: F/3., ÁSZF: F/6.). A támogatás keretében megvalósuló projekt fenntartására a tulajdonjogi és szellemi jogi viszonyaira az ÁSZF 12. pontja tartalmaz rendelkezéseket, melyen belül a 12.3. pont rögzíti, hogy a beruházási jellegű projektek esetén a kedvezményezett a beruházás befejezését követő naptári év első napjától számított öt évig (kis- és középvállalkozások esetében három év) a támogatás visszafizetésének terhe mellett vállalja, hogy a projekt megfelel az 1083/2006/EK rendelet 57. cikkének (1) bekezdésében foglaltaknak, amely az „műveletek” tartósságáról rendelkezik, melynek lényege, hogy egy „művelet” csak akkor tartja meg az alapokból származó hozzájárulást, ha a művelet befejeződését követő öt éven belül a műveletet illetően nem történik olyan jelentős módosulás, amely: a) jellegét vagy végrehajtási feltételeit érinti, illetve valamely cégnek vagy közjogi szervnek jogtalan előnyt biztosít és b) valamely infrastruktúra egység tulajdonjogának jellegében bekövetkezett változásból vagy egy termelő tevékenység megszűnéséből ered, azaz a projekt eredményeképpen létrejött beruházás struktúrája, tulajdonosi szerkezete a projekt megvalósítását követő öt éven belül nem módosul.

Ilyen előzmények után a fejlesztési megállapodást megkötő önkormányzatok 2008. szeptember 5. napján létrehozták az **Település1** Kistérségi Járóbeteg-szakellátó Egészségügyi Központ kiemelten Közhasznú Nonprofit Kft-t (a továbbiakban „nonprofit kft.”), amely teljes egészében a szerződő felek tulajdonában állt. A társaságot létrehozó önkormányzatok által kötött társasági szerződés 8. pontja rendelkezik a tagok egyéb vagyoni értékű szolgáltatásairól, azaz a törzsbetéten felüli vagyoni szolgáltatásokról. A 8.1. pont kimondja „A tagok kötelezettséget vállalnak arra, hogy a 3.1. pontban megjelölt járóbeteg-szakellátó egészségügyi központ fenntartásához és működtetéséhez lakosságszámuk arányában hozzájárulnak (működési hozzájárulás), legalább a fenntartási időszak (öt év) végéig (mellékszolgáltatás).”

A projekt megvalósulását követően az **Település1** Kistérségi Egészségügyi Központ átadása 2010. november 26. napján megtörtént, amellyel a támogatási szerződés 12. számú mellékletét képező általános szerződési feltételek 12.1. pontja értelmében a projekt fenntartási időszak (öt év) is megkezdődött. Az Országos Egészségbiztosítási Pénztárral a működésre kötött szerződés szerint a működés kezdete 2011. április 1. napja.

A projekt kapcsolattartó EMMI szerint a projekt lezáró elszámolás jóváhagyásától kell az öt évet számítani, amely 2011. november 11. napja volt. Ezen időpont alapul vételével az F/7. szám alatt csatolt tájékoztatás szerint a fenntartási időszak 2016. november 16-ig tartott. A nonprofit kft. társasági szerződésének 8. pontja alapján a kft. tulajdonos önkormányzatok a 8.1. pont szerinti lakosságszám szerinti arányban járultak hozzá a nonprofit kft. működéséhez, fenntartásához. Ennek érdekében minden évben a társaság taggyűlésén a költségvetés elfogadása tárgyában döntöttek az önkormányzatok által nyújtandó támogatás mértékéről, összegéről.

A nonprofit kft. 2018. április 10-én megtartott taggyűlésén a 165/2018.(IV.10.) számú TGY. határozatával fogadta el az intézmény 2018. évi költségvetését, amely tartalmazta a tag önkormányzatok által fizetendő támogatási igény összegét is.

A felperes a Ptk. 3:35. §-ára alapítva keresetet terjesztett elő az alperes 165/2018.(IV.10.) számú taggyűlési határozatának hatályon kívül helyezése iránt.

Egyrészt arra hivatkozott, hogy az alperes a társasági szerződés 8.1. pontjában mellékszolgáltatás címén vagyoni hozzájárulás fizetésére kötelezni a társaság tagjait azért nem lehet, mert a Ptk. 3:182.

§-ának a mellékszolgáltatásra vonatkozó rendelkezései alapján a mellékszolgáltatás csak a tag személyes közreműködése lehet, vagyoni hozzájárulást, mellékszolgáltatás körében a tagtól követelni nem lehet.

Másrészt arra hivatkozott a felperes, hogy a társasági szerződés 8.1. pontja alapján, figyelemmel az alperes társaság létrehozásának körülményeire, a társaság tagjai által az alapítást megelőzően kötött fejlesztési megállapodás 13.1. pontjára, a felek a pályázat eredményeképpen létrejött létesítmény fenntartását a fenntartási időszak végéig, azaz öt éves időtartamra vállalták. Ebből következően a fenntartási kötelezettségük a fenntartási időszak lejártát követően már nem állhat fenn, ezért a társaság tagjait a nonprofit kft. fenntartási költségeinek fizetésére kötelező rendelkezése a társasági szerződés rendelkezésébe ütközik.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a jogvita elbírálásának alapjául a felek közötti megállapodások, így a nonprofit kft. társasági szerződése és az alapító tagok által kötött fejlesztési megállapodás szolgálhat alapul. Utalt a fejlesztési megállapodás 10.2. pontjára, melynek alapján a nonprofit kft. társasági szerződésében nem szabályozott kérdésekre a fejlesztési megállapodás rendelkezéseit kell alkalmazni. Az alperes szerint a felperes tévesen értelmezte a nonprofit kft. társasági szerződés 8.1. pontjában írt kötelezettséget, annak helyes értelmezése szerint a mellékszolgáltatást a szerződő felek legalább a fenntartási időszak (öt év) végéig vállalják, amely azt jelenti, hogy a mellékszolgáltatás minimum öt évig, de egyébként addig tart, ameddig a szerződés hatályában fennmarad.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében az alperes 165/2018.(IV.10.) számú taggyűlési határozatát hatályon kívül helyezte.

Határozata indokolásában kiemelte, hogy a felperes a keresetét a Ptk. 3:36. § (1) bekezdése szerinti határidőben nyújtotta be.

Megalapozottnak ítélte az a felperesi hivatkozást, hogy a társasági szerződés 8.1. pontja értelmében mellékszolgáltatás címén kellett volna vagyoni hozzájárulást fizetnie a társaság tagjainak, míg a mellékszolgáltatásra vonatkozó Ptk. 3:182. § (1) bekezdése értelmében a mellékszolgáltatás csak személyes közreműködéssel teljesíthető, így vagyoni hozzájárulás mellékszolgáltatás címén nem követelhető a tagtól. Utal azonban arra, hogy a társaság tagjai a társasági szerződés 8.1. pontja alapján az úgynevezett fenntartási időszakban, tehát a projekt megvalósulását követő öt éves időtartamban a társaság működéséhez lakosságszámuk arányában vagyoni hozzájárulást teljesítettek, azt nem kifogásolták azon a címen, hogy mellékszolgáltatásként ilyen vagyoni hozzájárulást nem lehetne teljesíteni.

A társaság tagjait pénzbefizetési kötelezettség csak a Ptk. 3:183. § (1) bekezdése szerinti pótbefizetés előírása esetén terhelhette volna, azonban a társaság tagjai a társasági szerződésben a Ptk-ban nem szabályozott vagyoni hozzájárulás teljesítésére is kötelezettséget írhatnak elő. A pótbefizetés elsősorban a veszteség rendezésére szolgál, a Ptk. diszpozitív rendelkezéseiből adódóan a pótbefizetésen túl vagy attól eltérő célra a társaság tagjai a törzsbetétén felül másfajta vagyoni hozzájárulás teljesítését is előírhatják. Ebből az okból tehát a támadott társasági határozat nem ütközik jogszabályba.

A törvényszék a társasági szerződés 8.1. pontjának nyelvtani értelmezése, másrészt a felek közötti, a társasági szerződés megkötését megelőző, a projekt megvalósításához szükséges pályázat feltételül szabott fejlesztési megállapodás rendelkezéseinek együttes értelmezés alapján a felperes álláspontját fogadta el abban a kérdésben, hogy a társasági szerződés 8.1. pontja alapján fizetendő vagyoni hozzájárulás csak a fenntartási időszak, azaz öt év időtartamára terheli-e a tagokat.

Kifejtette, hogy a fejlesztési megállapodás 10.2. pontja úgy rendelkezik, hogy a társasági szerződésben nem szabályozott kérdésekre nézve a fejlesztési megállapodás rendelkezéseit kell alkalmazni. A fejlesztési megállapodás 11.1 alpontja általánosságban rendelkezik a költségek viseléséről, teljesítésének feltételeiről azzal, hogy a tagok kötelezettséget vállalnak arra, hogy a projekt eredményeinek fenntartásához és működtetéséhez a lakosságszámuk arányában hozzájárulnak legalább a fenntartási időszak (a támogatási szerződés megkötésétől

számított öt év) végéig. Ezen rendelkezést emelték át a felek a társasági szerződés 8.1. pontjába. E rendelkezés nyelvtani értelmezéséből a törvényszék álláspontja szerint akár az is következhetne, hogy a társaság tagjainak a társaság fenntartására vonatkozó kötelezettsége a fenntartási időszakra, azaz öt évre, de az azt követő időszakra is fennáll.

Ehhez képest a fejlesztési megállapodás 13.1 alpontja kifejezetten a projekt megvalósításával létrejövő új létesítmény működtetéséről, üzemeltetéséről úgy rendelkezik, hogy a tagok vállalják az Egészségügyi Központ fenntartását, üzemeltetését és működtetését a támogatási szerződésben meghatározott fenntartási időszak végéig, de legalább öt évig. Mivel a fenntartási időszak öt évnél rövidebb is lehet, e rendelkezésből az következik, hogy a fenntartási kötelezettség a fenntartási időszak öt évnél rövidebb időtartama esetén is legalább öt éves időtartamra terheli a fenntartót.

Ezért a fejlesztési megállapodás 13.1 pontjának rendelkezése alapján egyértelmű, hogy a felek csak a fenntartási időszak legfeljebb öt éves időtartamára vállalták az üzemeltetést és működtetést. A fejlesztési megállapodás 13.1 alpontjában írt, legfeljebb öt éves időtartamra szóló fenntartási kötelezettség vállalása áll összhangban a megvalósítás érdekében kötött támogatási szerződés általános szerződési feltételeinek 12. pontjával, azon belül is a 12.3. pont rendelkezéseivel. Eszerint ugyanis a beruházási jellegű projektek esetén a beruházás befejezését követő naptári év első napjától számított öt évig a támogatás visszafizetésének terhe mellett vállalja a kedvezményezett, hogy a projekt megfelel a vonatkozó európai uniós előírásoknak, azaz ezen időszakra terheli a támogatottat a fenntartási, működtetési kötelezettség. A törvényszék értékelte, hogy a per során meghallgatott tanú, **MGy** -né, **Település3** polgármestere vallomása szerint is a nonprofit kft.-t alapító önkormányzatok az öt éves fenntartási időszak végéig és nem hosszabb időtartamra vállalták a fenntartási kötelezettséget.

A törvényszék tehát megállapította, hogy a társaság tagjait a társasági szerződés 8.1. pontja alapján az ott írt működési hozzájárulás csak a fenntartási időszak (öt év) végéig terhelte, amely az alperes által nem vitatottan legkésőbb 2016. november 16-án lejárt, az alperes tehát a társasági szerződésbe ütköző módon hozta meg a 165/2018.(IV.10.) számú taggyűlési határozatát, amelyben a társaság tagjaira a társasági szerződés 8.1. pontja alapján fizetési kötelezettséget állapított meg.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a törvényszék a megállapított tényállásból téves jogi következtetést vont le.

Valóban a társasági szerződés 8.1. pontja nyelvtani értelmezéséből, továbbá annak és a fejlesztési megállapodásnak az együttes értelmezéséből vonható le a jogvita lényegét képező jogi következtetés, e körben azonban a törvényszék logikailag téves álláspontot foglalt el.

A társasági szerződés 8.1. pontja, továbbá a fejlesztési megállapodás 10.2. pontja és 11.1. pontja csak az alperesi értelmezésnek megfelelő tartalommal logikus, hiszen nonprofit gazdasági társaságról van szó, amely gazdálkodó tevékenységet nem folytat, a betegek után járó állami támogatáson túl csak a tagok mellékszolgáltatásaiból képes fenntartani

magát. A szerződő felek a társaságot és ennek alapján az egészségügyi intézményt nem öt év határozott időtartamra hozták létre, a szakellátót öt éven túl is ugyanúgy a tagok támogatása tartja fenn. A tagok éppen erre tekintettel és éppen a megszületett megfogalmazás szerint vállalták öt éven túlmenően is a mellékszolgáltatás teljesítését. Amennyiben nem ez lenne a megfogalmazás helyes értelmezése, úgy a megállapodásban azt rögzítették volna, hogy "legfeljebb" (tehát nem "legalább") a fenntartási időszak végéig vállalják a támogatási kötelezettséget. A legalább szó használata pontosan azt fedi, hogy a fenntartási időszakig biztosan, de szükség esetén tovább is hozzájárulnak a tagok a működéshez. A fejlesztési megállapodás 13.1. pontja alapján is ugyanez állapítható meg, az a meghatározás is a "legalább" kitételt használja.

Az ítéletben foglaltakkal szemben a támogatási szerződés 12. illetve 12.3. pontja sem írja felül a társasági szerződést, illetve a fejlesztési megállapodást.

Az alperes álláspontja szerint a tanúvallomás sem bizonyítja a felperes álláspontját, figyelemmel arra is, hogy a tagok közül **Település3** Önkormányzata a vitatott határozatot nem támadta meg, a 2017-es évre éppen azt a szándékát jelezte, hogy a működési hozzájárulás részletekben való megfizetéséről meg kíván állapodni. Ez azt igazolja, hogy eredetileg maga sem úgy értelmezte a társasági szerződést, ahogyan a felperes.

Az alperes a fellebbezésében a Pp. 367. § (1) bekezdésére utalással úgy nyilatkozott, hogy tárgyalás tartását nem kéri.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

Megítélése szerint a fellebbezés nem tartalmaz olyan új érvet, amely az elsőfokú bíróság jogi következtetésének cáfolatára alkalmas lenne.

Álláspontja szerint a fellebbezésben foglaltakkal szemben a szerződésekben az öt éves határidő megjelölésének csak a felperesi álláspont helytállósága mellett van értelme. A támogatási szerződés ötéves fenntartási időszakot ír elő. Ennek elteltét követően a Kft.-nek lehetősége van a megvalósított épületet bármely célra használni és a finanszírozást bármely módon megoldani. A projekt a támogatási szerződés alapján indult, az abban meghatározott időpontok szolgáltak a felek között később létrejött szerződések alapjául. A fellebbezési érveléssel szemben a szerződésekben a "legalább" szó nem jelent többet, mint, hogy a fenntartási időszak 5 évnél rövidebb időtartama esetén is legalább ötéves időtartamra terheli fizetési kötelezettség a fenntartókat.

A fellebbezési eljárás során az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakra tekintettel a fejlesztési megállapodás, a támogatási szerződés és a társasági szerződés érintett rendelkezéseinek értelmezésével kapcsolatosan, a saját álláspontja alátámasztására tanúk meghallgatását indítványozta.

Kifejtette, hogy a szerződések értelmezése során két szempontrendszer különíthető el egymástól. Az egyik a beruházási, a másik pedig az üzemeltetési szempontrendszer. A projekt beruházási oldalát érintette a pályázat és jelentette a sikeres pályázat által biztosítandó forrást. Az üzemeltetési oldalon az alapítók egybehangzó szándéka a létrehozott társaság határozatlan időtartamú működtetésére és finanszírozására irányult. A pályázat egyetlen üzemeltetési elemet sem tartalmazott, annak célja kizárólagosan az infrastrukturális fejlesztés biztosítása volt.

A pályázatban előírt fenntartási időszak és az intézményi működtetés biztosításának időszaka, meghatározása elkülönül egymástól. A fejlesztési szerződés 11.1. pontja kizárólag amiatt tartalmazza az időtűzést, mert annak rögzítése a pályázat kiírója által támasztott követelmény volt, ezen vállalás hiányában nem kerülhetett volna sor a pályázat kedvező elbírálására. A fejlesztési szerződésben foglalt vállalások a cél eléréséhez

szükséges forrás megteremtését szolgálták, de a tagok együttműködésének a célja arra irányult, hogy hosszútávon együttműködve tartják fenn együtt az intézményt. A társasági szerződés 8.4. pontja azt igazolja, hogy a tagok a fenntartási időszak lejártát követően is a fenntartási időszakban folytatott gyakorlatot követve kötelesek eljárni. A 8.10. pont kétséget kizáróan rögzíti határozott idő tűzése nélkül a tagoknak a működési hozzájárulás körében vállalt kötelezettségét.

A tagot a társaság működőképességének fenntartásában terhelő kötelezettség teljes mértékben független a pályázatban előírt fenntartási időszaktól. A társaság létrehozását a lakossági egészségügyi ellátás biztosítása indokolta, nyilvánvalóan nem 5 évre tervezett feladatellátásra irányult a szándék.

Utalt a Ptk. 6: 86. §-ára, mely szerint az egyes szerződési feltételeket és nyilatkozatokat a szerződés egészével összhangban kell értelmezni. A 6: 63. § (5) bekezdése értelmében pedig a szerződés tartalmává válik minden, az adott üzletágban a hasonló jellegű szerződés alanyai által széles körben ismert és rendszeresen alkalmazott szokás, kivéve, ha annak alkalmazása a felek között - korábbi kapcsolataikra is figyelemmel - indokolatlan volna.

Kérte az ügyben az érdemi tárgyalás megtartását.

A felperes észrevételében kifejtette, hogy az alperes a fellebbezése kiegészítését bírósági felhívás nélkül terjesztett elő. Az indokok megváltoztatása egyben a fellebbezés megváltoztatását is jelenti, amely a Pp. 373. §-a alapján nem megengedett.

Új bizonyítási indítvány előterjesztése, illetve új tényre, bizonyítékra hivatkozás nem megengedett (Pp. 373. § (1) bekezdése).

Tárgyalás kérésének csak a fellebbezésben van helye (Pp. 376. § (2) bekezdése).

Kiemelte, hogy az alperest a felek nem az alap-, hanem kizárólag a szakellátási feladatok ellátására hozták létre, a szakellátás fenntartása és finanszírozása pedig sosem volt önkormányzati feladat.

Az ítéletábra a fellebbezés elbírálásával kapcsolatosan mindenekelőtt kiemeli, hogy a Pp. 376. § (1) bekezdés értelmében a bíróság a fellebbezést - az a) - c) pontban felsorolt kivételektől eltekintve - tárgyaláson kívül bírálja el. A (2) bekezdés szerint a fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésében kell előterjesztenie. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított tizenöt napon belül kérheti a tárgyalás tartását.

A fellebbező alperes a fellebbezésében kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem kéri a tárgyalás tartását. A fellebbezési eljárás későbbi szakaszában a fellebbező fél a tárgyalás tartására irányuló kérelem elmulasztását már nem pótolhatja. Megállapítható az is, hogy a felperes nem terjesztett elő a tárgyalás megtartására irányuló kérelmet. Mindezekből kifolyólag a tárgyalás megtartásának Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltétele (bármelyik fél kérelme) nem áll fenn.

Nem alapozta meg a jelen eljárás során a tárgyalás megtartását a Pp. 376. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt rendelkezés sem, mert az alábbiakra tekintettel nem kellett tárgyaláson foganatosítható bizonyítást lefolytatni. Az utólagos bizonyítás eljárásjogi feltételeit a Pp. 373. § rendelkezései határozzák meg, az (1) bekezdés főszabályként kizárja azt, míg a további rendelkezések kivételes esetben lehetőséget biztosítanak rá. Az alperes a tényállításait nem változtatta meg a fellebbezésében, a másodfokú eljárás során előterjesztett bizonyítási indítványai így nem megváltoztatott tényállítás bizonyítására irányultak, hanem a korábban már hivatkozott tény bizonyítására szolgálnak, ugyanakkor nyilvánvalóan nem állapítható meg, hogy indítványait önhibáján kívül korábban ne tudta

volna előterjeszteni, hiszen az elsőfokú eljárás során is ismertek voltak számára a meghallgatni kért személyek, továbbá azoknak a megállapodás létrejöttében betöltött szerepük. Utal arra az ítéletre, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes **B Z** tanúkénti meghallgatására tett is indítványt, a törvényszék az alperest az indítvány mellőzésének terhe mellett költségelőlegezésre hívta fel, ennek az alperes nem tett eleget, a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy az indítványt nem tartja fenn. A kifejtettekre tekintettel a perbeli esetben az alperes által indítványozott utólagos bizonyítás lefolytatásának eljárásjogi feltételei nem álltak fenn, ezáltal tárgyalás tartását megkövetelő bizonyítás lefolytatásának sem volt helye.

A fentiekre tekintettel az ítéletre tárgyaláson kívül eljárva, az indítványozott utólagos bizonyítást mellőzve bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, ennek során megállapította, hogy a fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítéletre mindenképp kiemeli, hogy a Pp. 203. §-a a perfelvételi szakra irányadó rendelkezéseket tartalmaz, az érdemi tárgyalási, továbbá a fellebbezési szakban benyújtott előkészítő irat önmagában azon okból még nem tekinthető hatálytalannak, hogy a bíróság felhívása nélkül került előterjesztésre. Az alperes által a másodfokú eljárás során benyújtott beadvány az abban foglalt tartalmára figyelemmel nem minősül sem ellenkérelem-változtatásnak, sem pedig a fellebbezés megváltoztatásának, így annak érdemi vizsgálata a Pp. 373. §-a és 375. §-a mellett sem mellőzhető.

Rámutat az ítéletre arra is, hogy a perbeli jogkérdés alapjául szolgáló szerződések megkötésére 2008-ban került sor, így azok értelmezésére nem az új Ptk. rendelkezései az alkalmazandóak, mindemellett az alperes által az új Ptk. irányadó rendelkezései körében kifejtett elvek a régi Ptk. 207. §. (1) bekezdésének alkalmazása körében is helytállóak, a szerződési nyilatkozat értelmezése során irányadóak. A 2018. április 10-én hozott társasági határozat felülvizsgálata során ugyanakkor az új Ptk. 3: 35.- 3: 37. §-ának rendelkezései az alkalmazandóak.

A kiegészített fellebbezésben foglaltakkal szemben azonban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállásban megjelölt szerződések jelen ügy elbírálása körében releváns rendelkezéseinek összevetése, azok együttes és részletes elemzése útján foglalt állást a társasági szerződés 8.1. pontjában foglalt kikötés értelmezése, tartalmának megállapítása során. Az ítéletre az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen kifejtett - a vizsgált szerződéses rendelkezések nyelvtani értelmezésén túl azok logikai kapcsolatát is helytállóan feltáró, elemző - álláspontjával, az arra alapított jogkövetkeztetésével az indokaira is kiterjedően egyetértett. Azok szükségtelen megismétlését mellőzve a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel e körben csupán arra utal az ítéletre, hogy a társasági szerződés alperes által hivatkozott 8.4. és 8.10. pontja a működési hozzájárulás meghatározásának eljárási keretei, illetve a mértékének meghatározása körében irányadó rendelkezéseket tartalmaz, de azok nem terjesztik ki a kötelezettségvállalás 8.1. pont szerinti időbeli hatályát.

Az alperes által az ún. beruházási és üzemeltetési oldal szerinti elkülönült értelmezés tekintetében kifejtettekkel kapcsolatosan az ítéletre utal arra, hogy a fejlesztési megállapodás 10.2. pontjában foglaltak a társasági szerződés és a fejlesztési megállapodás együttes, egymást kiegészítő értelmezésének szükségességét alapozzák meg, ennek keretei között pedig a szerződéses rendelkezések nem az alperes interpretációját támasztják alá. A fejlesztési megállapodás 13.1. alpontja kifejezetten a projekt megvalósításával létrejövő új létesítmény működtetéséről, üzemeltetéséről

rendelkezik, mégpedig ugyancsak az elsőfokú bíróság által elfoglalt értelmezés szerinti tartalmat alátámasztva.

A fejlesztési megállapodás 13.1. pontja - figyelemmel a támogatási szerződés általános szerződési feltételeinek 12. pontjára, a 12.3. pont rendelkezéseire - azt az értelmezést támasztja alá, hogy a felek csak a fenntartási időszak 5 éves időtartamára vállalták az üzemeltetést és működtetést. Mindezek alapján helyes az az elsőfokú ítéleti álláspont, hogy a fenntartási időszak elteltére figyelemmel a társasági szerződésbe ütközik a társaság tagjainak a 8.1. pont alapján fizetési kötelezettséget megállapító taggyűlési határozat.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a támadott határozatot a Ptk. 3: 37. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyező elsőfokú ítéletet a Pp. 382. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az Itv. 5. § (1) bekezdés m) pontjára tekintettel illetékmentes - eredménytelenül fellebbező - alperes helyett a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a fél a perköltség megtérítését annak felszámításával kérheti, a 81. § (5) bekezdése szerint a jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét kizárólag jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján számíthatja fel. A felperes a fellebbezési ellenkérelmében ugyan akként nyilatkozott, hogy költségigénye a 32/2003 (VIII. 22) IM rendelet 3. §-a szerint számított - áfa nélküli - munkadíjra terjed ki, ugyanakkor az ellenkérelmében jelzettekkel ellentétben költségjegyzéket nem nyújtott be, így a másodfokú eljárással felmerülő költségeiről az ítéltábla nem határozott.

A fentiekre figyelemmel a Pp. 83. § (5) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

Győr, 2019. június 12.

Dr. Zámbó Tamás sk.
a tanács elnöke

. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

. Szalay Róbert sk.
bíró